

РАН БОСИЛЕК КАКВО Е ЧУДО СТАНАЛО

chitanka.info

Дотегнало на магарето да работи при господаря си. Тръгнало да си поотдъхне далече от хората.

Срещнал го овенът, спрял го и го запитал:

— Къде така, побратиме?

— Отивам да си поотдъхна някъде. Не се търпи вече моето тегло. Цял ден носи вода, карай дърва, мъкни товар на гърба си. На жетва ли тръгне господарят, на моя гръб ще натовари торбите, бъклите и дрехите. На пазар ли отиде — пак моята гърбина тегли. Искам да си отдъхна, па и господарят да разбере, че без мене не може.

— Право казваш — рекъл овенът. — И аз тегля това тегло. Стане ли някъде сватба, кръщение — „дайте да заколим овена!“ Гости ли дойдат, угощение ли гласят — „дръжте овена!“ И аз ще дойда с тебе. Ще паса зелена тревица. Ще пия студена водица. Няма да виждам все нож пред очите си.

Тръгнали магарето и овенът. Вървели, вървели, срещнала ги лисицата. Попитала ги:

— Накъде сте тръгнали, приятели?

— Бягаме от мъки и тегла — отговорило магарето.

— Искаме по-леко и без страх да прекарваме — добавил овенът.

— Право казвате — подела лисицата. — По мене го зная. Изгуби ли се някъде кокошка — „дръжте лисицата!“ Петел ли открадне някой съсед — „грабнала го лисицата!“ Кой де ме види — с тояга налага. С пушка ме убиват... Не се търпи вече! И аз ще дойда с вас!

Тръгнала и лисицата с тях. Вървели, що вървели — насреща им едно петле.

— Добра среща! Накъде сте тръгнали?

— Далеч от господаря!

— Дето няма ножове!

— Дето няма пушки и тояги!

— И аз ще дойда с вас. Не се търпи и моето тегло — и в празник, и в делник, и кога има гости, и кога няма — „хайде заколете петлето!“

И петлето се сдружило с тях. Тръгнали четиримата другари.

Вървели, вървели — намерили вълча кожа.

— Да я вземем ли? — попитал овенът. — Не ми се ще вълча кожа да гледам.

— Пък и тежка е — обадила се лисицата. — Но все може да потрябва.

— Къща от имот не се разсипва — рекло магарето. — Ще я вземем. Колкото за носене — гърбът ми е свикнал.

Животните взели кожата, метнали я върху гърба на магарето и пак тръгнаха.

Вървели, вървели — замръкнали при пуста воденица. Решили да нощуват във воденицата. Но ги било страх да влязат вътре.

— Трябва да се види да няма някой във воденицата! — каза лисицата.

— Влез ти! — рекло магарето на овена.

— По-добре е ти да влезеш, че ти са силни копитата.

— Не мога, уморено съм. Да влезе лисицата. Тя е опитна в тия работи.

— Най-добре е да влезе петлето — каза лисицата. — Ако види нещо страшно, за миг ще изхвъркне.

— За изхвъркване — лесна работа — обадило се петлето. — Но влизането мъчно. По-добре ти да влезеш, Кума Лисо. Ти си най-хитра от всички ни и ти са най-силни очите!

Престрашила се лисицата. Влязла във воденицата. Скоро се върнала при другарите си и рекла:

— Огън гори вътре, но жива душа няма. На огъня ври вечеря. Във воденицата живеят или много хора, или лакоми животни, защото е голям котелът, в който се вари вечерята. Какво ще кажете? Да влезем ли?

— Да влезем — рекъл овенът. — Много съм уморен и ми се спи.

— По-добре е да преспим вън, на чист въздух — каза петлето, на което никак не се искало да остане във воденицата с лисицата.

— Вън е тъмно. Пък и вълци могат да дойдат — намесило се магарето.

Лисицата помислила, помислила, па рекла:

— С вълците лесно ще се разправим. Ще ги уплашим с кожата. Ще я напълним със слама и ще я обесим на вратата.

— Да си жива, Кума Лисо! — поклатило глава магарето. Добре се сещаш.

Обесили кожата на вратата, влезли вътре и насядали около огъня. А във воденицата живеели мечки и вълци. Посред нощ те се върнали заедно със своите мечета и вълчета. В тъмнината не забелязали кожата. Гостите се изплашили. Но мечките и вълците им рекли:

— Добре сте ни дошли, скъпи гости!
— Вие добре сте ни намерили — отговорили гостите.
— Седнете де, седнете! Защо наскочахте? Не бойте се, седнете!
Гостите насядали. На най-лично място поканили магарето. До него седнал овенът, после лисицата и най-накрая петлето.
Яли, пили и се веселили. Но гостите все седели като на тръни.
По едно време най-старата мечка се обадила:
— Хайде да попеем, както става на гощавка! Нека започне най-гласовитият певец.
— Редно е домакините да запеят най-напред — обадило се магарето. — Така е обичаят.
— Ние не можем да пеем — рекли вълците.
— И нас не ни бива за песен — обадили се мечките.
— Не, не-е-е! — казал овенът. — Не бива да престъпваме обичая. Попейте вие най-напред!
— Да започнат мечките! — настоявала и лисицата.
Най-старата мечка запяла:

*„Самò месо дома дошло,
самò месо дома дошло.“*

Като чули тая песен, гостите се разтреперили.
Мечката повторила и потретила все тая песен, па рекла:
— Ха сега да чуем гостите.
— Да започне магарето.
Но до песен ли било на клетото магаре? Космите му настръхнали от страх, като си спомнело мечката песен. Но то събрало сили и запяло:

*„Я излез, излез навънка,
та си вратнята погледни.
Я излез навън да видиш
какво е чудо станало!“*

Като чули тая песен, мечките и вълците се спогледали. И те се поуплашили. Не се решавали да излязат. Най-сетне една мечка извикала високо на своето мече:

— Иди донеси вода от извора!

А на ухото му прошепнала:

— Излез виж какво виси на вратнята. Ако е нещо страшно, бягай в гората. Ако не е страшно, ела да ни кажеш!

Излязло мечето, погледнало към вратата — и що да види — обесен вълк! Хукнало в гората и не се върнало вече. Мечките и вълците разбрали, че има нещо страшно.

Пратили второ мече да види. И то видяло обесен вълк на вратата — и беж да го няма в гората.

Едно по едно изпратили всички мечета, но никое не се върнало.

А през това време гостите умирали от страх и си шепнели помежду си:

— Домакините изпратиха мечетата в гората да свикат всички мечки и вълци, та да ги гостят с нашето месо.

По едно време вълците рекли на мечките:

— Къде останаха мечетата? Нали ги бяхте пратили за вода. Още ги няма никакви.

Една вълчица рекла на вълчето си:

— Иди виж защо не се връщат мечетата!

А на ухото му прошепнала:

— Ако видиш нещо страшно, бягай в гората!

Излязло вълчето, видяло обесения вълк и побягнало.

Изпратили второ вълче — и то избягало в гората. Трето пратили и то избягало. Тъй се измъкнали всички вълчета.

— Къде ни останаха рожбите? — загрижили се мечките и вълците. — Тръгвайте да видим защо не се връщат!

Почнали да излизат. Останали само един едър вълк и една мечка. Като видели, че ония, които излезли, не се връщат, разбрали, че работата е много страшна, решили и те да избягат.

Почнали да се оглеждат. На овена се сторило, че гледат кого пръв да изядат. И той хукнал към вратата. Вместо да я отвори, залостил я с рогата си. Мечката и вълкът се разтреперали и си рекли на ума:

„Свърши се! Щом овенът затвори вратата, отиде ни животецът.“

Почнали да оглеждат не може ли да пробият някъде дупка, та да избягат.

Като ги видели гостите, още повече се уплашили. Магарето почнало да реве и да риташ със задни крака: „Ъа-ъа-ъа!“ Лисицата затичала от ъгъл в ъгъл, дано избяга в някоя дупка. Петлето хвъркнало на най-високата греда и запяло: „Кукуруигу-у-у!“

По едно време овенът си откачил рогата от вратата и тя се отворила. Мечката и вълкът избягали. Гостите се успокоили.

След малко зверовете се събрали в гората и почнали да си говорят:

— Ох, умрях от страх! — изпъшкар един вълк.

— А мене питаш ли? — рекъл друг.

— Добре, че се отървахме! — обадила се една мечка.

— Ако бяхме се позабавили още малко, щяха да ни избесят — казала друга.

— Ами що направиха с вас? — попитали мечките и вълците оня вълк и оная мечка, които били останали след тях във воденицата.

— Страшно нещо! — рекъл вълкът. — Като се хвърли оня с рогата, че като натисна вратата — не даде никому да побегне. Дългоухият току риташе и викаше, колкото му глас държи: „Дръжте ги! Дръжте ги!“

— Ами чу ли какво викаше онова крилатото от гредата? — опулила се мечката. — „Дайте въжето! Въжето-о-о!“ А дългоопашатата току тичаше да търси въжето и викаше: „Ето го! Вземи го! Обеси ги!“
Още малко ако бяхме останали — щяха да ни обесят!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.